

|

62001C0384

Julkisasiamiehen ratkaisuehdotus Alber 10 päivänä lokakuuta 2002. - Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Ranskan tasavalta. - Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen - Kuudennen arvonlisäverodirektiivin 12 artiklan 3 kohdan a ja balakohta - Kaasun ja sähkön toimitukset yleisiä verkkoja pitkin - Jakeluverkon liittymä - Alennettu verokanta. - Asia C-384/01.

Oikeustapauskokoelma 2003 sivu I-04395

Julkisasiamiehen ratkaisuehdotukset

I Johdanto

1. Ranskan tasavalta muutti vuonna 1998 sähkön ja maakaasun toimituksiin sovellettavaa arvonlisäverokantaa koskevaa lainsäädäntöään. Ranska ryhtyi soveltamaan alennettua verokantaa liittymään eli verkkoliittymästä tietyltä ajalta perittävään kiinteään maksuun ja muihin kiinteisiin kuluihin. Yleistä verokantaa sovellettiin edelleen tämän kiinteän maksun lisäksi perittävään, kulutuksen mukaan määräytyvään muuttuvaan vastikkeeseen. Nyt esillä olevassa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa menettelyssä komissio väittää ensinnäkin, että Ranska ei antanut muutosta komissiolle tiedoksi - kuten kuudennessa arvonlisäverodirektiivissä säädetään - asianmukaisesti tai täysimääräisesti. Toiseksi komissio katsoo, että erilaisten arvonlisäverokantojen soveltaminen palvelun molempiin osiin ei ole sopusoinnussa direktiivin kanssa.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

2. Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Kunkin jäsenvaltion on vahvistettava arvonlisäveron yleinen verokanta prosenttiosuutena veron perusteesta, ja sen on oltava sama tavaroiden luovutusten ja palvelujen suoritusten osalta.

Jäsenvaltiot voivat myös soveltaa joko yhtä tai kahta alennettua verokantaa. Nämä verokannat on määrättävä vähintään 5 prosentin suuruisena prosenttiosuutena veron perusteesta ja niitä sovelletaan ainoastaan niihin ryhmiin kuuluvien tavaroiden luovutuksiin ja palveluiden suorituksiin, jotka on lueteltu liitteessä H."

3. Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädetään lisäksi seuraavaa:

"Jäsenvaltiot voivat soveltaa alennettua verokantaa maakaasun ja sähkön toimituksiin, jos tämä ei aiheuta kilpailun vääristymisen vaaraa. Jäsenvaltion, joka aikoo soveltaa tällaista verokantaa, on annettava asia etukäteen tiedoksi komissiolle. Komissio ilmaisee kantansa siihen, onko kilpailun vääristymisen vaara olemassa. Jos komissio ei ole ilmaissut kantaansa kolmen kuukauden kuluessa tiedoksiannon saamisesta, ei kilpailun vääristymisen vaaraa katsota olevan."

4. Ranskan vuoden 1999 Loi de finance -nimisen lain (verolaki) nro 98-1266 29 §:ssä säädetään muun muassa, että yleisiä verkkoja pitkin toimitetun sähkön ja maakaasun liittymiin sovelletaan arvonlisäveron alennettua 5,5 prosentin arvonlisäverokantaa. Sen lisäksi kannettavaan kulutuksen mukaan määräytyvään muuttuvaan vastikkeeseen sovelletaan sitä vastoin code général des impôts -nimisen lain (yleinen verolaki) 278 §:n mukaista 19,60 prosentin verokantaa.

III Tosiseikat ja asian käsittely

5. Ranskan talous-, rahoitus- ja teollisuusministeri ilmoitti 8.7.1998 päivätyllä kirjeellään komissiolle aikovansa soveltaa kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettua alennettua verokantaa kaasun- ja sähköverkkoliittymän perusmaksuun (l'abonnement aux réseaux de distribution de gaz et d'électricité) lisätäkseen kulutusta ja parantaakseen erityisesti sosiaalisesti heikommassa asemassa olevien talouksien ostovoimaa.

6. Komissio piti tätä kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna tiedoksiannona ja pyysi Ranskan viranomaisilta 31.7.1998 päivätyllä kirjeellään lisätietoja toimenpiteen täytäntöönpanoehdoista.

7. Ministeriö vastasi 7.9.1998 päivätyllä kirjeellään, että liittymän perusmaksu on osa kaasun ja sähkön toimituksista perittävää vastiketta. Koska alennettua verokantaa sovelletaan samalla tavalla kaikkiin energiayhtiöihin, kilpailun vääristyminen on poissuljettua.

8. Toisessa 7.12.1998 päivätyssä kirjeessään komissio ilmaisi epäilynsä Ranskan hallituksen esittämistä perusteluista, koska perusmaksulla ei tosiasiallisesti makseta korvausta energian kulutuksesta, ja kehotti Ranskan viranomaisia antamaan lisäselvityksiä asiasta, mitä nämä eivät kuitenkaan tehneet.

9. Ranskan parlamentti hyväksyi tätä koskevan lain 30.12.1998. Laki julkaistiin 31.12.1998 ja se tuli voimaan 2.1.1999.

10. Tämän jälkeen komissio osoitti Ranskalle 22.10.1999 päivätyn virallisen huomautuksen EY 226 artiklan mukaisesti. Kun komissio ei saanut vastausta viralliseen huomautukseensa, se osoitti Ranskan tasavallalle 13.6.2000 päivätyn perustellun lausunnon. Koska Ranskan viranomaisten 7.8.2000 päivätty lausunto ei tyydyttänyt komissiota, se nosti 5.10.2001 kanteen EY 226 artiklan nojalla.

11. Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste - 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston direktiivin 77/388/ETY 12 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se on soveltanut arvonlisäveron alennettua verokantaa yleisiä verkkoja pitkin toimitetun kaasun ja sähkön toimitushinnan kiinteään osaan, ja

- velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12. Ranskan tasavalta vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- hylkää kanteen ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13. Suullista käsittelyä ei ole pidetty.

IV Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

A Komissio

14. Kuten kannekirjelmän perusteluista ilmenee, komissio väittää, että Ranskan tasavalta on jättänyt noudattamatta kuudennen direktiivin säännöksiä kahden kohdan osalta. Komissio katsoo toisaalta, että Ranska on ottanut käyttöön arvonlisäveron alennetun verokannan ilman, että kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädettyä ilmoitusmenettelyä on asianmukaisesti noudatettu. Toisaalta komissio katsoo, että arvonlisäverolainsäädäntö ei ole erityispiirteiltään/ominaisuuksiltaan aineellisten seikkojen osalta yhdenmukainen kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdan kanssa.

15. Komission näkemyksen mukaan kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan 4 alakohdassa säädetty määräaika keskeytyi uudestaan komission toisen 7.12.1998 päivätyn tietopyynnön takia ennen määräajan päättymistä. Näin ollen Ranska ei olisi saanut pitää lähtökohtanaan sitä, että komissio hyväksyi hiljaisesti toimenpiteen ja toteuttaa sitä.

16. Komission mukaan toinen tietopyyntö ei ollut kohtuuton, eikä sen tarkoituksena ollut menettelyn viivästyttäminen. Komissio tarvitsi lisätietoja pikemminkin arvioidakseen toimenpiteen vaikutuksia yhteisön sisäiseen kilpailuun ja voidakseen antaa EY 253 artiklan vaatimusten mukaisen perustellun päätöksen.

17. Direktiivin säännösten aineellista rikkomista koskevan väitteensä osalta komissio tukeutuu vaihtoehtoiseen perusteluun.

18. Jos perusmaksu olisi vastike muusta palvelusta kuin energiantoimituksesta, kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohtaa, jossa säädetään alennetun verokannan soveltamisesta energiantoimituksiin, ei voitaisi soveltaa. Nyt esillä olevassa asiassa ei myöskään ole kysymys muusta sellaisesta kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja liitteessä H säädetystä tilanteesta, jossa alennettua verokantaa voitaisiin soveltaa.

19. Jos perusmaksua sitä vastoin pidettäisiin osana energiantoimituksesta maksettavaa vastiketta, toimenpiteellä loukattaisiin kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa vahvistettua periaatetta siitä, että keskenään samankaltaisiin palveluihin on sovellettava yhtenäistä verokantaa. Tämä on lopulta ilmaus verotuksen neutraalisuuden periaatteesta.

20. Komission mukaan tämä sääntely johtaa eri kuluttajaryhmien erilaiseen kohteluun. Jos kuluttaja on valinnut tariffimallin, jossa perusmaksu on korkeampi mutta kuluttajahinta alhaisempi, sovelletaan alhaisempaa keskimääräistä verokantaa kuin sellaisessa tariffimallissa, jossa perusmaksu on alhainen ja kuluttajahinta korkea.

B Ranskan hallitus

21. Ranskan hallitus katsoo, että se toimitti komissiolle jo tämän ensimmäisen tietopyynnön jälkeen kaikki tarvittavat tiedot. Komissio ei olisi enää tarvinnut lisätietoja voidakseen esittää vaihtoehtoisia perusteluja direktiivin rikkomiselle. Ei ole ymmärrettävää, että tiedot olisivat riittäneet jäsenyysvelvoitteiden rikkomista koskevan menettelyn aloittamiseen, mutta ne eivät olisi olleet riittäviä kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisen päätöksen antamiseen.

22. Sillä, että Ranskan viranomaiset eivät enää vastanneet - näkemyksensä mukaan tarpeettomaan - komission toiseen 7.12.1998 päivättyyn tietopyyntöön, ei Ranskan hallituksen mukaan rikota kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohtaa. Tämä tietopyyntö ei keskeyttänyt määräaika, jonka aikana komissiolla oli mahdollisuus riitauttaa alennetun verokannan käyttöön ottaminen. Näin ollen määräaika kului umpeen 7.12.1998 kolme kuukautta sen jälkeen kun Ranskan hallituksen kirje saapui, ja komission on katsottava hiljaisesti hyväksyneen toimenpiteen.

23. Ranskan hallitus kiistää direktiivin säännösten aineellista rikkomista koskevan väitteen vain toissijaisesti. Se on mielestään korostanut aina, että perusmaksu on vastike maakaasun ja sähkön toimituksista eikä toinen palvelu.

24. Myöskään keskenään samankaltaisiin palveluihin sovellettavan verokannan yhdenmukaisuuden periaatetta ei ole Ranskan hallituksen mukaan loukattu. Energiantoimitus yleisiä verkkoja pitkin koostuu näet erilaisista palveluista, joihin voidaan soveltaa erilaisia verokantoja. Asiakkaalle tarjotaan toisaalta liittymä ja sen myötä mahdollisuus saada kaasua tai sähköä. Toisaalta asiakkaalle toimitetaan tietty määrä energiaa, joka laskutetaan kulutuksen mukaan.

25. Ranskan hallitus katsoo, että eri kuluttajaryhmien erilaista kohtelua koskevaa väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska kyseistä väitettä ei esitetty perustellussa lausunnossa. Yritykset Gaz de France (GdF) ja Électricité de France (EdF) määrittävät perusmaksun kulutuksen tai jännitteen ja asiakasryhmän mukaan (yksityisasiakkaat, yritysasiakkaat, pienteollisuus- ja teollisuusasiakkaat) sekä asiakasryhmän osalta asiakkaan valitsemien tariffivaihtoehtojen mukaan. Komission esittämää esimerkkiä ei näin ollen voida pitää näyttönä erilaisesta kohtelusta.

V Asian oikeudellinen arviointi

A Ilmoitusmenettelyn noudattamatta jättäminen

26. Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus soveltaa alennettua verokantaa maakaasun ja sähkön toimituksiin, jos tästä ei aiheudu kilpailun vääristymisen vaaraa.

27. Ennen tällaisen alennetun verokannan käyttöön ottamista jäsenvaltion on annettava asia komissiolle tiedoksi. Komissio tekee joko nimenomaisen päätöksen tai antaa kolmen kuukauden määräajan umpeutua päätöstä tekemättä. Jälkimmäisessä tapauksessa lähdetään siitä, että kilpailun vääristymisen vaaraa ei ole.

28. Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohtaan ei sisälly muita menettelysääntöjä. Kyseisessä säännöksessä ei - toisin kuin EY 88 artiklan 3 kohdan 3 alakohdan viimeisen virkkeen valtiontukia koskevassa sääntelyssä - nimenomaisesti kielletä alennetun verokannan käyttöön ottamista ennen kuin komissio on antanut päätöksensä tai kolmen kuukauden määräaika on päättynyt.

29. Säännöksen "tehokkaaseen vaikutukseen" perustuvan tulkinnan mukaan tällainen toimeenpanokielto on hyväksyttävä. Jos jäsenvaltio voisi soveltaa alennettua verokantaa jo ennen kuin komissio on antanut päätöksensä, komission myöhemmin mahdollisesti toteama kilpailun

vääristyminen olisi jo tapahtunut. Lisäksi kansallisen lainsäätäjän täytyisi, jos komissio valittaisi asiasta, kumota juuri antamansa säännös. Näihin lyhyellä aikavälillä tehtyihin muutoksiin liittyisi tarpeettomia kustannuksia verovelvollisille ja veroviranomaisille ja niistä aiheutuisi huomattavaa oikeudellista epävarmuutta.

30. Tällaisen tulkinnan puolesta puhuu myös se, että kolmen kuukauden kuluttua ilmoituksesta toimenpiteen katsotaan olevan kilpailumääräysten mukainen, jos komissio ei ole ilmaissut kantaansa asiasta. Tällä fiktiolla tai hiljaisella hyväksynnällä varmistetaan se, että komissio ei voi pitää jäsenvaltiota liian pitkään epätietoisena kyseistä toimenpidettä koskevasta arvioinnistaan. Ennen alennetun verokannan käyttöön ottamista jäsenvaltion katsotaan voivan odottaa nämä kolme kuukautta, minkä ajan tutkimusmenettely tavallisesti voi kestää.

31. Näin on katsottava myös silloin kun otetaan huomioon se, että energiantoimituksiin sovellettavan arvonlisäverokannan muuttaminen on erittäin tärkeä poliittinen päätös, koska muutos koskee suurta määrää verovelvollisia, ja sillä on huomattavia vaikutuksia valtion budjettiin.

32. Näin ollen Ranskan tasavalta olisi saanut ottaa maakaasun ja sähkön toimituksiin kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla sovellettavan arvonlisäveron alennetun verokannan käyttöön vasta komission todettua, ettei alennetun verokannan soveltamisesta aiheudu kilpailun vääristymisen vaaraa, tai kun komissiolle annetusta tiedoksiannosta oli kulunut kolme kuukautta ilman, että komissio oli tehnyt päätöksensä. Koska komissio ei tehnyt myönteistä päätöstä, arvonlisäverokannan muutos olisi voitu ottaa käyttöön ilman menettelyvirheitä ainoastaan siinä tapauksessa, että jälkimmäinen oletamus täyttyy.

33. Näin ollen on tutkittava, milloin kolmen kuukauden määräaika alkoi, ja milloin se päättyi.

34. Komissio näyttää lähtevän siitä, että vaikka määräaika alkoi ensimmäisestä tiedoksiannosta, komission 31.7.1998 ja 7.12.1998 päivätyt tietopyynnot keskeyttivät kuitenkin määräajan kulumisen, ja määräaika alkoi uudestaan. Näin ollen määräaika ei olisi vielä ollut päättynyt, kun verolaki tuli voimaan.

35. Kuudennessa direktiivissä ei säädetä tarkemmin siitä, mitä tietoja jäsenvaltioiden on ilmoitettava ilmoituksessaan ja millä tavalla tarkastusmääräajan kulumiseen vaikuttaa se, jos tiedot ovat puutteellisia ja komission täytyy hankkia lisätietoja. Näin ollen on - säännöksen tarkoitus ja päämäärä huomioon ottaen - määritettävä, mitkä suuntaviivat on otettava huomioon kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisessa ilmoitusmenettelyssä.

36. Näissä suuntaviivoissa on otettava huomioon erityisesti EY 10 artiklan määräysten taustalla oleva sääntö, jonka mukaan jäsenvaltioilla ja yhteisöjen toimielimillä on vastavuoroinen lojaalin yhteistyön velvollisuus. Lisäksi on havaittavissa samankaltaisuuksia valtioneuvoston koskevan ilmoitusmenettelyn kanssa. Jäsenvaltion ja komission edut ovat molemmissa menettelyissä samankaltaiset. Valtioneuvoston koskevien oikeussääntöjen osalta on ensin oikeuskäytännössä ja sittemmin myös lainsäädännössä täsmennetty, mitä seurauksia puutteellisten tietojen antamisesta ilmoituksessa on tutkintaa koskevan määräajan kulumiselle.

37. Näin ollen jo ennen Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan (josta on tullut EY 88 artikla) soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (jäljempänä asetus N:o 659/1999) voimaantuloa katsottiin, että vasta täydellinen ilmoitus käynnistää asiassa Lorenz annetun tuomion mukaisen määräajan virallisen menettelyn aloittamiselle. Tämä edellytys on sittemmin saatettu asetuksen N:o 659/1999 4 artiklan 5 kohdan toisella virkkeellä osaksi positiivista oikeutta.

38. Asetuksen N:o 659/1999 4 artiklan 5 kohdan kolmannessa virkkeessä säädetään lisäksi, että ilmoitusta pidetään täydellisenä, jos komissio ei pyydä lisätietoja kahden kuukauden kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta.

39. Näitä valtiontukia koskevissa oikeussäännöissä vahvistettuja suuntaviivoja voidaan soveltaa myös kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun ilmoitukseen. Kolmen kuukauden määräaika alkaa vasta sitten kun komissiolla on tosiasiallisesti käytettävissään kaikki ne tiedot, jotka se tarvitsee sen arvioimiseen, aiheutuuko alennetun verokannan aiotusta käyttöön ottamisesta kilpailun vääristymisen vaara.

40. Kuten julkisasiamies Jacobs on asiassa C-99/98 antamassaan ratkaisuehdotuksessa perustellusti todennut valtiontukia koskevien oikeussääntöjen osalta, komissio toteaa implisiittisesti ilmoituksen puutteellisuuden esittämällä jäsenvaltiolle tietopyynnön. Jos ilmoitus ei tosiasiallisesti ollut täydellinen, mikä yhteisöjen tuomioistuimen on tutkittava, määräaika ei ole koskaan alkanut kulua, eikä tietopyyntö siten myöskään keskeytä sitä. Jos komissio ei pyydä lisätietoja kolmen kuukauden kuluessa, ilmoitusta on samoin pidettävä täydellisenä kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti.

41. Näin ollen on selvitettävä, oliko ilmoitus täydellinen tai voitiinko sitä pitää täydellisenä, jolloin määräaika olisi voinut alkaa.

42. Ranskan hallituksen 8.7.1998 antama ensimmäinen ilmoitus ei ollut täydellinen tiedoksianto. Vasta aivan kirjeen lopussa, joka käsitteli pääasiallisesti muita kysymyksiä kuin arvonlisäveroa, Ranskan hallitus ilmoitti lyhyesti aikovansa soveltaa kaasu- ja sähköliittymän perusmaksuun arvonlisäveron alennettua verokantaa. Tämän toimenpiteen tarkoituksena oli kulutuksen lisääminen ja kotitalouksien ostovoiman parantaminen.

43. Lisäksi ilmoituksessa viitattiin kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohtaan eikä asiassa sinänsä merkityksellisen b alakohdan säännökseen. Tämä virhe oli epäilemättä omiaan aiheuttamaan väärinkäsityksiä. Komissio olisi voinut olettaa, että liittymää ei pidetä energiantoimituksena vaan kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja kyseisen direktiivin liitteessä H tarkoitettuna palveluna.

44. Ilmoitusta ei voida pitää täydellisenä myöskään siksi, että komissio pyysi lisätietoja 31.7.1998.

45. Ranskan hallitus täydensi antamiaan tietoja 7.9.1998. Tämän jälkeen komissio lähetti Ranskan tasavallalle uuden kirjeen 7.12.1998. Epäselvää on, voidaanko tätä kirjettä pitää lisätietopyyntönä.

46. Komissio viittaa kylläkin toisaalta siihen, että kirje keskeytti määräajan uudelleen. Komissio itse katsoo siis kirjeellään olevan sama vaikutus kuin tietopyynnöllä. Toisaalta komissio ei kuitenkaan esitä konkreettisia kysymyksiä eikä pyydä mitään tiettyjä tietoja vaan ilmaisee ainoastaan epäilynsä siitä, voidaanko liittymää pitää energiantoimituksena, koska siihen ei tosiasiallisesti liity energian kulutusta. Lisäksi komissio huomauttaa katsovansa, että kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohta on myös otettava huomioon asiaa tarkasteltaessa.

47. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-99/98 antaman tuomion perusteella voidaan päätellä, että määräajan alkamista ei voida siirtää kirjeellä, jolla komissio ei pyydä tiettyjä tukisuunnitelmaa koskevia selvityksiä.

48. Kirjettä arvioitaessa on myös otettava huomioon, että ilmoituksessa on ensisijaisesti annettava todellisia tietoja suunnitellusta kansallisesta toimenpiteestä sekä tietoja niistä sen palvelun markkinaolosuhteista, johon alennettua verokanta on tarkoitus soveltaa. Jäsenvaltio ei sitä vastoin ole velvollinen esittämään toimenpiteen luonnehdintaa koskevia oikeudellisia perusteluja, koska tosiseikkojen oikeudellinen arviointi on komission tehtävä.

49. Näin ollen 7.12.1998 päivättyä kirjettä ei voida pitää lisätietopyyntönä, koska komissio ei siinä pyydä suunniteltua kansallista säännöstä tai tosiseikkoja koskevia tietoja. Komissio kehottaa Ranskan hallitusta pikemminkin lausumaan käsityksensä liittymän oikeudellisesta luonnehinnasta energiantoimituksen osana. Myöskään kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdan viittaamisen tarkoituksena ei ole tosiasiallisten tietojen saaminen, vaan sillä tuodaan - vieläpä erittäin epätarkasti - esille komission oikeudellisia pohdintoja.

50. On kuitenkin ilman muuta kyseenalaista, oliko Ranskan hallitus tosiasiallisesti jo ilmoittanut kaikki toimenpiteen arvioinnissa tarvittavat tiedot. Niinpä esimerkiksi markkinatilannetta koskevat tiedot puuttuivat. Tarkkoja tietoja ei annettu myöskään Ranskassa kaasun- ja energiantoimituksiin sovelletuista tariffeista, esimerkiksi siitä, kuinka suuri perusmaksun ja määränmukaisen vastikkeen osuus on energiantoimituksesta maksettavasta kokonaishinnasta.

51. Ranskan hallituksen perustelu, jonka mukaan tietoja on pidettävä kuudennen direktiivin tarkoituksen kannalta riittävinä sillä perusteella, että komissio olisi voinut näiden tietojen pohjalta aloittaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn, on mielestäni kyseenalainen. Näillä kahdella menettelyllä on eri päämäärät. Komission näyttövelvollisuudelle voidaan lisäksi asettaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa menettelyssä vähäisempiä vaatimuksia, jos jäsenvaltio ei ole osallistunut tosiseikkojen tutkimiseen.

52. Merkityksellistä ei ole lopulta myöskään se, olivatko Ranskan hallituksen komissiolle antamat tiedot tosiasiallisesti riittäviä niiden arvioimiseksi kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti. Komissio ei kuitenkaan esittänyt Ranskan hallitukselle konkreettisia kysymyksiä, joista olisi käynyt ilmi, että komissio tarvitsi tosiseikkoja koskevia lisätietoja ja piti siten ilmoitusta epätäydellisenä. Lojalin yhteistyön periaate olisi kuitenkin edellyttänyt sitä.

53. Pelkästään se seikka, että komissio väittää kirjeessään kyseisen kirjeen keskeyttävän määräajan kulumisen, ei muuta tätä arviointia millään tavalla. Jos komissio voisi tällä tavalla vaikuttaa tutkintaa koskevan määräajan alkamiseen, säännökseltä, jonka mukaan kolmen kuukauden kuluttua oletetaan, että kilpailun vääristymisen vaaraa ei ole, katoaisi sisällöllinen perusta. Tämä olisi myös ristiriidassa säännöksen tarkoituksen kanssa, jonka mukaan jäsenvaltioita ei saa jättää liian pitkäksi aikaa epätietoisiksi suunnitellun toimenpiteen arvioinnista.

54. Ranskan hallituksen tiedoksianto on näin ollen pidettävä täydellisenä sen jälkeen kun Ranskan hallitus oli täydentänyt antamiaan tietoja 7.9.1998 päivätyllä kirjeellään. Kolmen kuukauden kuluttua siitä, kun komissio vastaanotti tämän kirjeen, voitiin lähteä siitä, että kilpailun vääristymisen vaaraa ei ollut.

55. Ranskan tasavalta oli tämän jälkeen vapaa ottamaan käyttöön energiantoimituksiin sovellettava alennettu verokanta. Sen ei voida katsoa jättäneen noudattamatta kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädettyä ilmoitusmenettelyä.

B Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdan aineellisten säännösten rikkominen

1. Vaihtoehtoisen perustelun tutkittavaksi ottaminen

56. Komissio tukeutuu aineellista rikkomista koskevassa väitteessään vaihtoehtoiseen perusteluun. Ensimmäisen vaihtoehdon mukaan rikkominen perustuu siihen, että kuudennen

direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja kyseisen direktiivin liitteessä H tai muussa säännöksessä ei säädetä alennetun verokannan soveltamisesta varsinaisesta energiantoimituksesta erotettavaan palveluun "maakaasu- ja sähköliittymään".

57. Toisessa vaihtoehdossa komissio väittää, että Ranskan tasavalta on loukannut verokannan yhtenäisyyden periaatetta. Vaikka komissio johtaakin tämän periaatteen myös kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdasta, se väittää tällä perustelullaan Ranskan tasavallan syyllistyneen aivan toiseen rikkomiseen.

58. Komissio katsoo, että se, kumpaa näistä vaihtoehdoista on lopulta sovellettava, määräytyy sen mukaan, millainen vastaus annetaan esikysymykseen siitä, onko liittymämaksu luonnehdittava energiantoimituksesta maksettavan vastikkeen osaksi tai erillisestä palvelusta maksettavaksi vastikkeeksi. Vaikka Ranskan hallitus onkin oikeudenkäyntiä edeltäneen menettelyn aikana ilmoittanut seikkoja, jotka sen näkemyksen mukaan puhuvat sen puolesta, että liittymä on luonnehdittava energiantoimituksen osaksi, komissio ei ole käsitellyt näitä tietoja kannekirjelmässään eikä tukeutunut kumpaankaan näistä vaihtoehdoista. Vasta vastauskirjelmässään komissio lopulta katsoi, että verkon tarjoaminen on erillinen palvelu eikä osa energiantoimitusta.

59. Epäselvää on, onko tällaisessa muodossa esitetty jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva väite riittävän täsmällinen ja johtaako se Ranskan tasavallan puolustautumisoikeuksien heikentymiseen. Vaikka Ranskan hallitus ei olekaan esittänyt vastaavansisältöistä väitettä, yhteisöjen tuomioistuim voisi kuitenkin käsitellä viran puolesta tutkittavaksi ottamista koskevaa kysymystä.

60. Komissio ei ole nimenomaisesti asettanut näitä kahta vaihtoehtoa tärkeysjärjestykseen. Sen esittämistä olennaisista perusteluista ilmenee kuitenkin, että se on ensisijaisesti sitä mieltä, että verkon tarjoamista ei tule pitää kaasun ja sähkön toimituksena. Verokannan yhtenäisyyden periaatteen loukkaaminen on näin ollen merkityksellistä vain siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuim ei pidä energiaverkon tarjoamista erillisenä palveluna vaan osana energiantoimitusta. Näin ollen toista vaihtoehtoa on pidettävä vaihtoehtoisena perusteluna.

61. Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen perusteleminen pääasiallisella ja vaihtoehtoisella perustelulla on sallittua. Komission esittämä väite on määritelty tällä tavalla riittävän selvästi. Ranskan hallituksen puolustautumisoikeuksia ei näin ollen rajoiteta.

2. Mahdollisuus ottaa aineelliset rikkomukset tutkittaviksi

62. Koska kolmen kuukauden määräaika päättyi ilman, että komissio ilmaisi kantansa kilpailun vääristymisen vaarasta, kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaan on lähdeittävä siitä, että kilpailun vääristymisen vaaraa ei ole. Ranskan hallitus katsoo, että koska komission katsotaan määräajan päättymisen jälkeen hiljaisesti hyväksyneen toimenpiteen, se ei voi riitauttaa kyseistä toimenpidettä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn avulla.

63. Tällaista näkemystä ei voida hyväksyä. Tällöin ei ole tarpeen selvittää, tukeudutaanko määräajan päättymisen jälkeen oikeudelliseen fiktioon vai voidaanko komission vaitiolon katsoa - Ranskan hallituksen tavoin - tarkoittavan hiljaista päätöstä.

64. Fiktio tai hiljainen päätös koskee näet ainoastaan kilpailun vääristymisen vaaraa. Sitä ei voida soveltaa kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin muihin soveltamisedellytyksiin ja muihin kyseisen direktiivin säännöksiin. Näin ollen palvelua, johon alennettua verokantaa on tarkoitus soveltaa, ei voida pitää maakaasun ja sähkön toimituksena, vaikka komissio ei olekaan lausunut tyhjentävää käsitystään kolmen kuukauden kuluessa ilmoituksesta. Näin ollen tutkittavaksi voidaan joka tapauksessa ottaa komission pääasiallinen

väite, jonka mukaan Ranskan tasavalta on luonnehtinut palvelun perusteettomasti energiatoimitukseksi, minkä seurauksena alennetun verokannan käyttöön ottamista ei voitu perustella kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdalla.

65. Komissio voi myös esittää nyt esillä olevassa asiassa verokannan yhtenäisyyden periaatteen loukkaamista koskevan vaihtoehdoisen väitteen. Tämän periaatteen mahdollisella loukkaamisella ja toimenpiteen vaikutuksella kilpailuun on tosin tietty yhteys, kuten tässä ratkaisuehdotuksessa myöhemmin osoitetaan. Komissio esittää kuitenkin ensisijaisesti kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdan rikkomista koskevan väitteen. Asian aineellisen arvioinnin yhteydessä on tarvittaessa otettava huomioon se, miltä osin komissio on sidottu kilpailun vääristymisen vaaraa koskevaan arviointiinsa, johon komission hiljainen päätös tai kilpailusääntöjen noudattamista koskeva fiktio perustuu.

66. Lopulta on otettava huomioon se, että komissio ilmaisi epäilynsä liittymän oikeudellisesta luonnehdinnasta maakaasun ja sähkön toimituksena jo 31.7.1998 ja 7.12.1998 päivätyissä kirjeissään. Lisäksi komissio esitti 7.12.1998 päivätyssä kirjeessään kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdan koskevia epäilyksiä. Vaikka komissio ei olekaan ilmaissut asetetussa määräajassa kantaansa kilpailun vääristymistä koskevasta kysymyksestä, komissiota ei voida arvostella lainvastaisesta menettelystä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn osalta.

3. Pääasiallinen väite: energiaverkon tarjoamisen luonnehdinta erilliseksi palveluksi

67. Komission pääasiallisen väitteen menestyminen edellyttäisi sitä, että liittymää ei luonnehdittaisi maakaasun ja sähkön toimituksen osaksi vaan muuksi palveluksi. Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdan kolmannen alakohdan mukaan alennettua verokantaa voidaan soveltaa ainoastaan niihin ryhmiin kuuluviin palveluiden suorituksiin, jotka on lueteltu liitteessä H. Koska energiaverkon liittymä tai vastaavien verkkojen tarjoaminen eivät kuulu mihinkään liitteessä H lueteltuun ryhmään, alennetun verokannan soveltaminen ei olisi tällaisessa tapauksessa sallittua.

68. Aluksi on syytä todeta, että komissio ei perustellut kannekirjelmässään tarkemmin näkemystään, jonka mukaan liittymä on erillinen palvelu, vaikka Ranskan hallitus oli nimenomaisesti kiistänyt tällaisen näkemyksen jo 7.9.1998 päivätyssä kirjeessään.

69. Vasta vastauskirjelmässään komissio huomauttaa, että kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa käytetyllä toimituksen määritelmällä suljetaan pois se, että kyseisellä käsitteellä voitaisiin tarkoittaa myös liittymää. Tällä käsitteellä myönnetty mahdollisuus hankkia energiaa on pikemminkin erillinen, toimitusta edeltävä palvelu.

70. Kysymys siitä, onko komissio noudattanut näytön esittämistä koskevaa veloitettaan tällä hieman pinnallisella ja vasta vastauskirjelmässä esitetyllä perustelullaan, voidaan jättää avoimeksi, jos komission näkemys osoittautuu nyt esillä olevassa asiassa perusteettomaksi.

71. Liittymää voidaan pitää erillisenä palveluna vain silloin, kun se on maakaasun ja sähkön varsinaisesta toimituksesta erillinen palvelu. Tällöin on otettava huomioon kaksi tekijää. Erillisyyden puolesta puhuisi toisaalta se, jos liittymä voitaisiin myös sulkea ilman, että maakaasun tai sähkön toimitus suppeassa merkityksessä olisi kytketty siihen. Maakaasua ja sähköä olisi näin ollen voitava hankkia myös muilta yrityksiltä. Liittymällä tarkoitettaisiin tällöin käytännössä pelkästään jakeluverkon käyttämistä. Toisaalta liittymän hinnan olisi oltava tosiasiallisessa suhteessa tiettyihin kiinteisiin kuluihin, esimerkiksi verkon toiminnasta aiheutuviin kuluihin.

72. Liittymän/verkon toiminnan ja tiettyjen energiamäärien toimituksen erillisyyttä koskevaan kysymykseen annettavan vastauksen osalta ovat merkityksellisiä kyseisiä markkinoita koskevat oikeussäännöt.

73. Sähköalan osalta on viitattava sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 19 päivänä joulukuuta 1996 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 96/92/EY, joka oli pantava täytäntöön 19.2.1999 mennessä. Kyseisen direktiivin 19 artiklassa säädetään markkinoiden asteittaisesta avaamisesta, jolloin kuitenkin aluksi annettiin vain suurasiaakkaille mahdollisuus valita toimittajansa itse.

74. Kuten 3.12.2001 julkaistusta komission ensimmäisestä kertomuksesta sähkön ja maakaasun sisämarkkinoiden toteuttamisesta ilmenee, Ranskassa oli kyseisenä ajankohtana - eli kauan perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättymisen jälkeen - avattu vasta 30 prosenttia markkinoista; toimittajansa voivat vapaasti valita vain sellaiset loppukuluttajat, joiden vuosikulutus oli 16 GWh tai enemmän. Kotitaloudet, joita liittymän verotusta koskeva säännös ensisijaisesti koskee, voivat asian kannalta ratkaisevana ajankohtana hankkia sähkönsä siis ainoastaan senhetkiselä monopoliyritykseltä EdF:ltä, jonka liittymä heillä oli käytössään.

75. Kaasun toimitusten vapauttamisesta säädetään maakaasun sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 22 päivänä kesäkuuta 1998 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 98/30/EY. Tämä direktiivi olisi täytynyt saattaa osaksi kansallista lainsäädäntöä 10.8.2000 mennessä, mitä Ranskassa ei tehty ajoissa. Lisäksi myös tällä alalla annetaan aluksi ainoastaan suurkuluttajille mahdollisuus valita toimittajansa itse.

76. Näyttää siis siltä, että kotitaloudet ja myös monet yritysasiakkaat voivat kyseisenä ajankohtana hankkia sähköä tai kaasua ainoastaan EdF:ltä ja GdF:ltä, joiden liittymä näillä myös oli. Tämä puhuu sitä vastaan, että liittymää voitaisiin luonnehtia erilliseksi palveluksi.

77. Myös toinen kriteeri on osoitus siitä, että palvelu ei ole erillinen. Mikään ei viittaa siihen, että liittymän hinta on tosiasiallisesti suorassa suhteessa tiettyihin kiinteisiin kuluihin. On totta, että liittymätariffit vaihtelevat kulutuksen tai jännitteen ja asiakasryhmän mukaan niin, että infrastruktuurin käytön intensiteetin ja liittymän hinnan välillä voidaan olettaa olevan yhteys. Toisaalta Ranskan hallitus on esittänyt 7.9.1998 komissiolle lähettämässään kirjeessä, että liittymän perusmaksusta saatavat tulot kattavat vain noin 27 prosenttia energiayhtiön kokonaiskuluista, vaikka kiinteät kulut muodostavatkin yli puolet kokonaiskuluista. Kulutuksen mukaan lasketuista vastikkeista saatavat tulot kattavat näin ollen osan kiinteistä kuluista.

78. Maakaasun ja sähkön toimituksesta maksettavan vastikkeen jakamista kiinteään ja muuttuvaan osaan on näissä olosuhteissa pidettävä energiayhtiöiden hinnoitteluvapauteen liittyvänä toimenpiteenä integroidun palvelun osalta. Kysymys ei ole toisistaan erillisistä palveluista maksettavista erilaisista vastikkeista.

79. Myös yhteisön menettelyn toteuttamiseksi kaasusta ja sähköstä teollisilta loppukuluttajilta perittävien hintojen avoimuuden takaamiseksi 29 päivänä kesäkuuta 1990 annettu neuvoston direktiivi 90/377/ETY perustuu tällaiseen tarkastelutapaan. Kyseisen direktiivin liitteen I 9 kohdan (kaasun osalta) tai liitteen II 8 kohdan (sähkön osalta) mukaan on muodostettava yhtenäinen hinta ottaen huomioon kiinteät ja kulutuksen mukaan määräytyvät vastikkeet.

80. Alennetun verokannan käyttöön ottaminen kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla ei siis ollut poissuljettua sillä perusteella, että liittymää ei voida pitää kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna maakaasun ja sähkön toimituksena. Komission pääasiallista väitettä ei näin ollen voida hyväksyä.

81. Tämä toteamus koskee kuitenkin ainoastaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen kannalta merkityksellistä ajankohtaa perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä. Tilanne on sittemmin vapauttamisen edetessä saattanut muuttua.

4. Vaihtoehtoinen väite: verokannan yhtenäisyyden periaatteen loukkaaminen

82. Siltä varalta, että liittymää olisi pidettävä maakaasun ja sähkön toimituksena, komissio väittää, että Ranskan tasavalta on loukannut periaatetta, jonka mukaan keskenään samankaltaisiin palveluihin on sovellettava yhtenäistä arvonlisäverokantaa.

83. Komissio johtaa tämän periaatteen kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdasta, jonka mukaan "kunkin jäsenvaltion on vahvistettava arvonlisäveron yleinen verokanta prosenttiosuutena veron perusteesta, ja sen on oltava sama tavaroiden luovutusten ja palvelujen suoritusten osalta". Tällä arvonlisäverolainsäädäntöön kuuluvalla periaatteella on tarkoitus estää sellaisten henkilöiden erilainen kohtelu, jotka ostavat samoja tavaroita ja palveluita.

84. Tämä periaate ei kuitenkaan käy ilmi säännöksen sanamuodosta. Säännöksessä säädetään pikemminkin ainoastaan, että yleinen verokanta on sama palvelujen suoritusten ja tavaroiden osalta. Tästä säännöksestä ei ilmene, että keskenään samankaltaisiin palveluihin ja tavaroihin on sovellettava samaa verokantaa.

85. Komission mainitsemaa periaatetta on kuitenkin pidettävä verotuksen neutraalisuuden periaatteen osana, joka on tunnustettu yhteisön arvonlisäverojärjestelmän perusperiaatteeksi. Yhteisöjen tuomioistuin on tältä osin todennut asiassa C-481/98 antamassaan tuomiossa seuraavaa:

"Tästä seuraa, että jos muista kuin korvattavista lääkkeistä kannetaan arvonlisäveroa 5,5 prosentin verokannan mukaan, 2,1 prosentin verokanta saadaan ottaa käyttöön ja pitää voimassa korvattavien lääkkeiden osalta ainoastaan siinä tapauksessa, että tällä menettelyllä ei loukata yhteisen arvonlisäverojärjestelmän perustana olevaa verotuksen neutraalisuuden periaatetta, jota jäsenvaltioiden on noudatettava kuudennen direktiivin täytäntöönpanossa.

Tämän periaatteen vastaista on erityisesti se, että keskenään samankaltaisia ja näin ollen kilpailevia tavaroita kohdellaan arvonlisäverotuksessa eri tavalla. Näin ollen komission mainitsemat kaksi muuta periaatetta, eli arvonlisäveron yhtenäisyyden ja kilpailun vääristymien poistamisen periaatteet, sisältyvät myös verotuksen neutraalisuuden periaatteeseen."

86. On epäselvää, onko komissio väite hylättävä, koska siinä viitataan kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohtaan eikä verotuksen neutraalisuuden yleiseen periaatteeseen.

87. Tätä vastaan puhuu toisaalta se, että komission nimenomaisesti mainitsema verokannan yhtenäisyyden periaate on lopulta osa verotuksen neutraalisuuden periaatetta. Toisaalta komissio on määritellyt tämän arvostellun periaatteen sisällön riittävän selvästi jo virallisessa huomautuksessaan, joten Ranskan hallitus pystyi selvittämään, mitä rikkomista komission väite tosiasiallisesti koskee. Se, että komissio piti kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohtaa perusteettomasti verokannan yhtenäisyyden periaatteen perustana, ei tämän vuoksi johda tämän väitteen hylkäämiseen.

88. Verotuksen neutraalisuuden periaatetta loukattaisiin, jos Ranskan verolainsäädäntö johtaisi siihen, että keskenään samankaltaisia tavaroita, jotka kilpailevat keskenään, kohdeltaisiin arvonlisäverotuksessa eri tavalla.

89. Kuten olen todennut, liittymä ja maakaasu- tai sähkötoimitus eivät tosiasiallisesti ole loppukäyttäjien suurelle enemmistölle eri palveluja vaan integroitu palvelu, johon sisältyy palvelujen suorituksia ja tavaroiden luovutuksia. Ainoastaan palvelun hinta jaetaan kahteen osaan

eli perusmaksuun ja määränmukaiseen vastikkeeseen.

90. Erilaisten arvonlisäverokantojen soveltaminen vastikkeen kumpaankin osaan johtaa siihen, että koko palveluun sovelletaan tosiasiallisesti yhtä arvonlisäverokantaa, joka vastaa hinnan osien mukaan painotettua arvonlisäverokantojen keskiarvoa. Maakaasun ja sähkön toimitukseen sovelletaan näin ollen tosiasiallisesti monia erilaisia verokantoja, joiden suuruus määräytyy sen mukaan, millaisen osuuden perusmaksu ja kulutuksen mukaan määräytyvä vastike kulloinkin muodostavat kokonaishinnasta.

91. Tällä rikotaan kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohtaa, koska kyseisen säännöksen mukaan yleisen verokannan lisäksi voidaan soveltaa ainoastaan korkeintaan kahta alennettua verokantaa. Koska komissio ei kuitenkaan väittänyt, että Ranskan tasavalta on rikkonut tätä säännöstä, rikkomista ei voida käsitellä nyt esillä olevassa asiassa.

92. Tällä verojärjestelmällä voitaisiin kuitenkin loukata verotuksen neutraalisuuden periaatetta. Keskenään samankaltaisiin palveluihin sovelletaan näet erilaisia verokantoja.

93. Asiaan ei vaikuta myöskään Ranskan hallituksen huomautus siitä, että liittymän perusmaksu vaihtelee palvelun ja asiakasryhmän mukaan. On totta, että esimerkiksi sähkön toimitukset, jonka jännite on alhainen tai keskisuuri, voivat olla eri palveluita. Tällä samalla jännitetasolla sovellettaisiin kuitenkin puolestaan erilaisia todellisia arvonlisäverokantoja sen mukaan, kuinka paljon sähköä on tosiasiallisesti kulutettu ja kuinka suuri on siten sen vastikkeen osuus, johon sovelletaan arvonlisäveron yleistä verokantaa.

94. Verotuksen neutraalisuuden periaatteella pyritään tosin estämään myös se, että keskenään kilpailevia tavaroita kohdellaan arvonlisäverotuksessa eri tavalla, kuten yhteisöjen tuomioistuim on todennut. Tarkasti ottaen kysymys on siitä, että tavaroiden tarjoajien välinen kilpailu ei vääristy.

95. Tosiseikkojen tapahtuma-aikoihin EdF:llä ja GdF:llä saattoi Ranskassa olla useampia tariffimalleja. Verojärjestelmä saattoi näin ollen vaikuttaa eri tavalla eri asiakasryhmiin. Komissio ei ole kuitenkaan tuonut esiin mitään seikkoja siitä, miltä osin Ranskan markkinoilla oli jo tällöin kilpailua maakaasun ja sähkön toimitusten osalta, ja aiheutuiko verojärjestelmästä sen perusteella kilpailun vääristymisen vaara eri toimijoiden välillä.

96. Komissio ei siten ole osoittanut, että verotuksen neutraliteetin periaatteen loukkaamista koskeva olennainen edellytys täyttyy. Tätäkään väitettä ei näin ollen voida hyväksyä.

VI Oikeudenkäyntikulut

97. Oikeudenkäyntikulujen osalta viitataan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklaan, jonka 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Ranskan tasavalta on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VII Ratkaisuehdotus

98. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.